

България бѣше въ такова положение, щото трѣбваше или да се обрече на самоубийствена неподвижностъ или да вдигне смѣло гласъ за своитѣ, тѣй безнаказано погазвани права.

На какво можеше да се опре правителството ни тогава, ако не на духа въ нашата войска!

И ний виждаме отново единъ силенъ гласъкъ въ цѣлата ни армия. Полковетѣ се стѣгаха, миналитѣ грѣшки се изучаваха, за да бждатъ остранени и на всичко се даваше необходимото значение.

Главното командване на армията ни знаеше отлично важноста на кръстопятя, на който се намира България. Единъ погледъ върху европейската карта е достатъченъ да ни убеди, че насокитѣ на голѣмитѣ европейски пжтища се кръстосватъ именно тамъ, гдето сме ние. Трѣбваше да се готвимъ, за да не бждемъ изненадани.

Живота въ полка презъ 1915 година.

Презъ 1915 година, както въ всички части отъ българската армия така и въ 11 пех. Сливенски полкъ всичкото внимание на началницитѣ бѣше съсредоточено въ засилване душевнитѣ качества на бойцитѣ и опознаване нововъведенята въ военното изкуство.

На 23 юни 1915 година, временно командующия полка, подполковника отъ генералния щабъ Гиргиновъ, сдава командването на полка на новоназначения командиръ и по този случай, той издава заповѣдь № 68 въ която, между другото се казва;

„Презъ късиятъ периодъ на моето командване бѣха повикани периодически на тринедѣлно обучение почти всички запасни долни чинове числящи се въ полка и неговитѣ придадени части въ случай на мобилизация. Явиха се на едномесечно обучение и редъ серии отъ запасни офицери. Независимо отъ това, подготви се и материалната частъ, разнебитена отъ войната, повдига се дисциплината и обучението се постави на подобавашата висота. Съ една дума настойчиво и успѣшно се продължи всичко онова, което съ строга последователностъ се започна отъ моя предшественикъ господинъ полковникъ Поповъ. Днесъ полка може съ увѣреностъ да посрещне всѣка изненада, която би изискала неговото активно участие.“

Тѣзи хора знаяха на какво е способенъ българскиятъ войникъ и въ своята оценка, никога не се лжжеха.

Мирновременната строга дисциплина бѣше цимента, който свързваше въ едно силнитѣ и отличителни черти въ българската душа и образуваха онази несъкрушима скала о която се разбиха гигантскитѣ усилия на най-богатитѣ, духовно и материално, народи — англичани и французи. Мирновременната ни бойна подготовка заедно съ рѣдкитѣ качества на българина, успѣха да издигнатъ нашиятъ народъ до висо-